

L'HORA NOVA

INGENUAMENT

FA un any en aquests dies que es deixava sentir en la nostra ciutat i en molts indrets de la comarca un malestar provinent d'una gran escassetesa d'articles alimentosos, després d'exhaurir-se totes les reserves dels productes de la terra, sense esperances de poder reïar-se del que vindria de fora. Recordem que, en el transcurs d'algunes setmanes, s'accentuà aquella situació de penúria, i llavors el descontent general es traduí en manifestacions que arribaren a trucar la porta dels organismes encarregats del proveïment de la població. Aleshores, hi hagué encara un recurs salvador, amb les patates del Maresme, per a proveir-se de les quals els companys de la Comissió municipal de Proveïments hi posaren la major diligència i a l'efecte mobilitzaren el camionatge indispensable per a poder-les distribuir ràpidament a les famílies vigatanes. No d'altra manera s'hauria pogut aquietar tan de pressa la situació anguniosa d'aquells moments. Ha passat un any, i el problema es reproduïx, possiblement encara, amb caràcters més aguts: la comarca està exhaurint els seus productes naturals i, pel pessimisme que ha deixat entreveure la Junta de Proveïments de la Vegueria de Vic, amb els acords de la seva reunió del dia 22 de febrer, el cas d'ací inspira fonda preocupació. És el moment, per tant, de prendre amb activitat totes les gestions que calguin per tal que la Junta esmentada obtingui els articles bàsics imprescindibles per assegurar el proveïment de la seva demarcació. Si fins ara s'ha vist gairebé mancada de tot, però que la situació no es feia desesperada per la resistència que ha ofert la nostra producció agrícola, aviat descobririen, els que la componen, que vetllen un organisme mort, i, amb dignitat, no podrien seguir representant un paper tristíssim, que forçosament ha de contrariar els seus bons desigs de servir la vegueria i d'actuar amb encert. Els sacrificis ja no es discuteixen; tot-hom els suportarà mentre no hi hagi l'evidència d'un abandó, com

L'OR I LA SEURETAT COLLECTIVA DEL MON

La guerra serà sempre una llaga oberta al cor de la Humanitat. — J. B.

Els grans pacifistes d'ahir, els antimilitaristes i antiimperialistes d'avui, segurament coincidirien en absolut en creure que només hi ha un mitjà viable per evitar que el món caigui sota les urpes del feixisme.

Aquesta coincidència seria filla de l'experiència, i l'experiència ensenya ço que moltes vegades hom no creu.

Jo recordo que quan la premsa publicava els pressupostos esmerçats per guerra, dels diferents països, sentia una repugnància i un odi insuperables. Aquesta repugnància i aquest odi naixien de la meua formació espiritual amb les obres de Tolstoy, Gorki, Barbusse, Berta de Suttner, etc.

M'hi sentia tan bé amb aquella literatura! N'estava tan convençut de què la guerra era un crim!

Recordava sempre les últimes paraules del protagonista d'«Abaix les armes», de la baronesa austríaca, quan, en morir, diu: maleïda sigui la guerra...

Ah! el romanticisme desapareix com totes les coses quan les circumstàncies s'imposen. Jo no he deixat ni un sol moment d'ésser pacifista, però tinc el ple convenciment de què al feixisme no se'l podrà combatre d'altra manera que amb la força de les armes.

El pacifisme més ferm, serà quan hagi desaparegut tot el perill de la supeditació a la força; aleshores renaxerà el vertader sentit de l'antimilitarisme.

Nordamèrica ha provat un pressupost per a la seva defensa nacional de 1.113.546.000 dòlars.

Anglaterra també ha ampliat el seu pressupost amb la quantitat de 333 milions de lliures esterlines.

Tot aquest or que avui s'acumula en un sol departament, Ministeri de la Guerra, serà per a destruir el que ha costat molts anys d'edificar, però serà, també, perquè el feix desapareixi, i potser amb aquest hi desapareixerà quelcom més.

L'or avui podrà garantir la seguretat col·lectiva, car, sense ell, la Humanitat no podria pas subsistir, tota vegada que aquests països democràtics podran triplicar els elements de defensa i ensems posar-se a cobert de reserves per a les municions de boca, avui tan necessàries com les de canó; mentre que els països totalitaris, no sols es troben sense reserves, sinó que ja no tenen ni primeres matèries alimentàries.

Chamberlain vol mirar de convèncer el feixisme, perquè tem la guerra; però preveu, també, que si això li falla ja hi haurà, a més dels altres, 333 milions de lliures que tindran efectes contundents.

Igual pensa Washington. I Espanya ja fa 19 mesos que ho posà en pràctica.

JAUME RUCHES

seria, en el nostre cas, de persistir les minses remeses d'articles bàsics, i encara amb intervals de tres i quatre setmanes, amb tots els forats tancats per no poder recórrer a un alivi

peremptori. El perill amenaça; ço que obliga a prendre resolucions que facilitin la normalització que hom pot garantir dintre les circumstàncies de guerra. — ALFIL